

ENTER

择天记

ท้า
ลิขิต

2

พลีก
โชคชะตา

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

พิมพ์ครั้งที่ 1

猫腻 Mao Ni เขียน
Enter Books เรียบเรียง

ผลงานโดย
ผู้เขียน 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

INKS
TONE
PUBLISHING CO., LTD.

阅文集团
CHINA LITERATURE



ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน



สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเรอริบุ๊กส์



ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอริบุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

ระบบการฝึกบำเพ็ญเพียรในโลก 'ทำลิตพิลลิกโซคชะตา' ดูเหมือนว่า จะต้องเริ่มต้นจากการอ่านคัมภีร์เต๋า จดจำทำความเข้าใจ แล้วนั่งสมาธิ ใคร่ครวญ จากนั้นจึงจะกำหนดดวงดาวประจำตัว ดึงแสงดวงดาวมาชำระล้าง ร่างกายได้ ถ้าเปลี่ยนจากคัมภีร์เต๋าเป็นหนังสือนิยาย พวกเราคงได้กลายเป็น ผู้บำเพ็ญเพียรกันถ้วนหน้า (ฮา)

เข้าเรื่องกันต่อดีกว่า... ถึงแม้ ณ เวลานี้เงินฉางเชิงจะยังชำระล้างกระดูก ไม่สำเร็จ ไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นผู้บำเพ็ญเพียร ไม่มีแรงกำลังจะปกป้องตัวเอง แต่นับว่าดวงนารูปถัมภ์ไม่ธรรมดา ถึงไปตกเอาองค์หญิงเผ่ามารมาเป็น ศิษย์ได้แบบสถานการณ์พาไป

เชื่อว่าต้องมีหลายคนที่ยังโดนองค์หญิงลั่วลั่วตกเข้าให้แล้ว ศิษย์อาจารย์ คุณี้ได้เปิดตัวแบบ 'เบาๆ' กันไปแล้วในงานชุมนุมไม้เลื้อยคืบแรก ซึ่งในเล่มนี้ ก็จะเป็นงานชุมนุมไม้เลื้อยคืบสุดท้าย เงินฉางเชิงกับลั่วลั่วจะสร้างเรื่องราวใดขึ้น ในคำคืบนี้บ้าง จับตาดูกันให้ดีๆ!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนี้นอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่อยากให้เป็นที่ยังหนี้ไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี่แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจสำนักพิมพ์

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' เป็นโปรเจกต์ความร่วมมือระหว่างสำนักพิมพ์ เอ็นเธอร์นิวส์และอิงค์ สโตน (Ink Stone) จุดเริ่มต้นก็มาจากแนวคิดง่ายๆ เพียงแค่ว่าอยากให้นักอ่านที่เป็นสายหนังสือเล่มได้อ่าน ได้สะสมนิยายแนวกำลังภายในแฟนตาซีที่การันตีความสนุก เพราะเป็นผลงานของ Mao Ni ผู้ซึ่งเคยสร้างความประทับใจแบบไม่รู้ลืมมาแล้วกับ 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

ผลงานของ Mao Ni เรื่องนี้มีการแปลเป็นภาษาไทยแล้วในเว็บไซต์ Fictionlog และธัญวลัย แต่อย่างที่ได้กล่าวไปว่าเราในฐานะสำนักพิมพ์ที่ทำหนังสือก็อยากให้มีตรรกะนักอ่านทั้งหลายได้รับความสนุกสนานในแบบที่คุ้นชิน

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' รูปแบบหนังสือนี้เป็นการเรียบเรียงใหม่และตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งจากสำนวนเดิมของ 'สมาพันธ์พลิกฟ้า' ที่ได้แปลไว้กับทางอิงค์ สโตน ทีมบรรณาธิการของเอ็นเธอร์นิวส์ได้ตั้งใจและทุ่มเทอย่างยิ่งในการรักษาคุณภาพของงานซึ่งเป็นจุดแข็งของเรามาตลอด เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทั้งสารและอรรถรสอย่างสมบูรณ์ที่สุด

หวังว่าทุกท่านจะมีความสุขกับการอ่าน

ข้าทำเรื่องราวทุกเรื่อง ข้าตั้งกฎเกณฑ์ทุกข้อให้ตนเอง
ต่างล้วนเพราะการมีชีวิตอยู่
สิ่งสำคัญที่สุดของการมีชีวิตอยู่ก็คือการมีชีวิตอยู่
ข้ายินยอมแลกเปลี่ยนทุกอย่างเพื่อสิ่งนี้ ข้าทุ่มเทสุดชีวิตเพื่อจะมีชีวิตอยู่

ตอนที่ 54

ลมฤดูวสันต์พัดผ่านเข้ามายามค่ำคืน

ที่นั่งของสำนักศึกษาศาสนาหลวงอยู่ในมุมใต้คนสนใจ เจียบเหงาอย่างยิ่ง เหมือนกับคำคืนแรกของงานชุมนุมไม้เลื้อยไม่ผิดเพี้ยน ทว่าใจของเงินฉางเชิงคิดแต่เรื่องการสู่ขอของคณะตัวแทน มีหรือจะมาสนใจเรื่องพวกนี้ ลัวล้วยยังไม่สนใจเรื่องเล็กน้อยพรรคนี้นะ

นางให้ความสนใจท่าทางของเงินฉางเชิง คาดเดาว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ บางครั้งบางครั้งก็ตีบผลไม้ให้เขากิน ส่วนน้ำชาที่อยู่บนโต๊ะเพียงหางตานั้นก็มิได้แล น้ำชาในวังสำหรับคนทั่วไปเป็นของชั้นหนึ่งแต่ในสายตาของนางคุณภาพช่างต่ำนัก แล้วนางจะเอาเข้าปากได้อย่างไรกัน

นางกำนันล้วยกลางคนผู้หนึ่งปรากฏตัวด้านหลังที่นั่งของสำนักศึกษาศาสนาหลวง สีน้าไร้ความรู้สึก แผงแวเยอหยิ่งเล็กน้อยมองจากลักษณะคงเป็นคนใกล้ชิดของผู้สูงศักดิ์ในวังผู้ใดผู้หนึ่ง ทว่าเพียงเข้าใกล้ลัวล้วย สีน้าที่เยอหยิ่งของหญิงผู้นี้ก็แปรเปลี่ยนเป็นเคารพนอบน้อมและมีไมตรีอย่างพอเหมาะพอดี น้ำเสียงก็ควบคุมได้ดี

อย่างยิ่ง เพียงให้ลั้วลั้วกับเงินฉางเชิงได้ยืนเท่านั้น

องค์หญิงผิงกั้วเชิญให้ไปพบ? เงินฉางเชิงตะลึงงัน มองไปทางลั้วลั้ว ให้สายตาไต่ถามว่านี่มันเรื่องอะไร

ลั้วลั้วมองไปยังด้านในของตำหนัก มองเห็นเงาร่างของที่ปรึกษาจिनกับนางข้าหลวงหญิงได้ร่างๆ ในเงามืด พอจะรู้คร่าวๆ ว่าเป็นเรื่องอันใดเอื่อยอย่างเกรงใจกับเงินฉางเชิง "อาจารย์ นานแล้วที่ข้าไม่ได้เข้าพระราชวัง อาจจะต้องไปดูเสียหน่อย"

เงินฉางเชิงค่อยๆ คุ่นเคยกับความประหลาดใจที่ลั้วลั้วนำมาให้ จนกระทั่งรู้สึกมีนัยชา จึงเอ่ยว่า "ในเมื่อเป็นสหายเก่า เช่นนั้นก็ไปเถอะ"

ลั้วลั้วกวาดตามองไปทั่วบริเวณ พบสายตามากมายกำลังมองมายังที่นั่งของสำนักศึกษาศาสนาหลวง "อาจารย์ไม่ต้องกังวล อีกครู่ข้าจะรีบกลับมา"

เงินฉางเชิงรู้ว่านางกำลังกังวลสิ่งใด อันที่จริงเขามีได้รู้สึกอึดอัดจึงยิ้มพลางกล่าวว่า "แน่นอนว่าเจ้าจะต้องกลับมา"

หลังจากนั้นชั่วครู่ก็มีคนในราชสำนักมายังที่นั่งของสำนักศึกษาศาสนาหลวงอีก แต่ครั้งนี้กลับเชิญเงินฉางเชิง เขาก็ต้องมองรูปร่างสูงใหญ่ตระหง่านราวกับขุนเขาที่แฝงอยู่ในความมืดหลังประตูห้องข้างของตำหนัก หลังรอนแรมใจว่าคนในนางไม่ได้สนใจการเคลื่อนไหวของตนก็ยึดตัวลุกขึ้นเดินไปทางนั้น

ประตูของห้องข้างปิดลงอย่างเชื่องช้า แสงนุ่มนวลของไข่มุกกราตรีจากในตำหนักทะลุหน้าต่างเข้ามา กระทบลงยังร่างของสวี่ซื่อจี้ ทำให้เค้าโครงร่างกายของสวี่ซื่อจี้ชัดเจนยิ่งขึ้น เงินฉางเชิงจ้องมองภาพด้านหลังของอีกฝ่าย มิได้มีปฏิกิริยาใดๆ

"งานชุมนุมไม้เลื้อยค่าคื่นที่สองเจ้าไม่ได้เข้าร่วม ข้าคิดว่าค่าคื่นนี้

เจ้าก็จะไม่ปรากฏตัว" สวีชื่อจี้หันกาย จ้องมองเขาด้วยความเยือกเย็น "เพราะเหตุใดเจ้าถึงมา"

เงินฉางเชิงเองก็ไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดต้องมาเข้าร่วมงาน ชุมนุมไม้เลื้อยคืนสุดท้าย อีกไม่นานเมื่อคณะตัวแทนจากแดนใต้สู่ขอ สวีไหย่วหรงตนควรจะทำอย่างไร แต่ตนรู้ว่าเพราะเหตุใดสวีชื่อจี้จึง ต้องการพบกับตนเป็นการส่วนตัวก่อน

สาเหตุนั้นทำให้เขารู้สึกโมโห เขามองดวงตาของสวีชื่อจี้พลางเอ่ย "ท่านลุง ข้าเป็นศิษย์ของสำนักศึกษาศาสนาหลวง ข้ามีคุณสมบัติ เข้าร่วมงานชุมนุมไม้เลื้อย"

คำตอบนี้เป็นธรรมดาที่จะทำให้สวีชื่อจี้ไม่พอใจ สิ่งที่ทำให้เขา ไม่พอใจก็คือเงินฉางเชิงเรียกตนว่าท่านลุง เป็นคำที่ใช้เรียกผู้อาวุโส ที่ใกล้ชิด ชัดเจนยิ่งนักว่าเป็นการตั้งใจเรียก ทุกข้อเสนยลิกซึ่งเอาไว้

สวีชื่อจี้จ้องมองเงินฉางเชิงพลางกล่าว "ดูแล้วเจ้าคงคิดที่จะ ไม่ปฏิบัติสิ่งที่ได้รับปากอีกต่อไป"

"ข้ามิเคยคิดว่าจะมีใครสามารถปฏิบัติตามคำมั่นสัญญาได้ตลอดไป แต่ตัวข้าเองจะทำให้ได้"

หลังจากที่เขาเข้าเมืองจิงตู จวนขุนพลเทพตงอวิ้กัดตันและสร้าง ความลำบากให้เขาหลายต่อหลายครั้ง ต่อมาเมื่อผู้ยิ่งใหญ่ได้ออกหน้า ให้เขาเข้าสำนักศึกษาศาสนาหลวงซึ่งจนกระทั่งตอนนี้ก็ยังไม่แน่ชัดถึง เหตุผล อีกฝ่ายยื่นเงื่อนไขแลกเปลี่ยนคำมั่นสัญญา แต่ในความเป็นจริง เขาไม่เคยให้คำมั่นสัญญาใดๆ

หากจะเอ่ยถึงคำมั่นสัญญา การตกลงหมั้นหมายเมื่อหลายปีก่อน ถึงจะเป็นคำมั่นสัญญาที่แท้จริง

ในเมื่อจวนขุนพลเทพตงอวิ้ไม่ปฏิบัติตามคำมั่นสัญญาก่อน เช่นนั้น

จะมีคุณสมบัติอะไรมาตำหนิเขาว่าไม่รักษาคำมั่นสัญญาเล่า

ท่าทางของสวีชื่อจี้ส่งบ่ึงจ้องมองเขา "เจ้าคิดว่าเด็กเช่นเจ้าจะสามารถเปลี่ยนแปลงอะไรได้รึ"

เงินฉางเซิงไม่ได้ตอบ เตรียมจะหมุนกายเดินกลับเข้าไปในตำหนัก

สวีชื่อจี้หัวเราะ "ช่างเป็นเด็กน้อยเยาวยุ้ยเสียจริงๆ"

เงินฉางเซิงหยุดชะงัก เขาพลันรู้สึกว่าร่างกายของตนแปรเปลี่ยนเป็นแข็งทื่อ

ประโยคง่ายๆ ของสวีชื่อจี้ทำให้เขาแน่นอก เลือดสูบฉีด ชีพจรเต้นเร็วจนน่ากลัว พลังลมปราณที่ดูร้ายและกระหายเลือดของอีกฝ่ายพุ่งตรงเข้ามาควบคุมร่างกายและจิตใจของเขา

ใบหน้าของเงินฉางเซิงแดงก่ำอย่างผิดปกติ ดูไม่ดีอย่างยิ่ง จนถึงเวลานี้เขาเพิ่งแน่ใจว่าผู้แกร่งกล้าระดับสวีชื่อจี้หากปรารถนาจะสังหารคนธรรมดาเช่นเขาก็เป็นเรื่องที่ง่ายดายยิ่ง

เขายืนอยู่ตรงประตูห้องข้างตำหนัก มองไปยังแสงสว่างที่อยู่ในตำหนัก

ถึงแม้จะเป็นเวลากลางคืน แต่ยังคงสว่างไสวดังกลางวัน

ไม่มีผู้ใดกล้าสังหารคนท่ามกลางฝูงชนในพระราชวัง โดยเฉพาะเป็นค่าคืนที่สำคัญอย่างยิ่ง แม้จะเป็นสวีชื่อจี้ก็มิกล้า แต่เพราะค่าคืนนี้มีความสำคัญยิ่งนัก สวีชื่อจี้ไม่อาจทำเพียงเบิกตาจ้องมองเขานั่งอยู่ในตำหนักซึ่งสามารถยืนขึ้นได้ทุกเมื่อ แล้วทำลายเรื่องยิ่งใหญ่ที่ทุกคนเฝ้ารอ ทำลายการสู้ขอที่กำลังจะเกิดขึ้น

สวีชื่อจี้สามารถทำให้เขาได้รับบาดเจ็บสาหัส ถึงกระทั้งทำให้เขาสลบไสลไม่ได้สติ แม้จะตามมาด้วยความยุ่งยาก แต่สามารถกำจัดเหตุไม่คาดฝันใดๆ ล่วงหน้าได้

เงินฉางเชิงชัดเจนนัยกว่าสวีชื้อจื้อยากทำสิ่งใด หากเปลี่ยนเป็นเขาก็คงเสี่ยงทำเช่นนี้เหมือนกัน แต่เขามีได้รู้สึกเสียใจภายหลังที่ยอมมาพบสวีชื้อจื้อที่ห้องข้างตำหนัก ก็เหมือนกับตอนอยู่จวนขุนพลเทพตงอวี๋ เขาคิดว่าตนเองไม่ได้ทำสิ่งที่ผิด ดังนั้นจึงมิเกรงกลัว

มือขวาเขาจับกระดุมพันหลี่ที่ลั่วลั่วเย็บไว้ด้านในแขนเสื้อ หรือเรื่องทั้งหมดต้องถูกเปิดเผยภายใต้แสงสว่างจากไข่มุกราตรี ในคำคืนนี้เสียแล้ว

เวลานั้นเอง พลันมีเสียงหนึ่งดังขึ้นจากมุมมืดภายในห้อง เสียงนั้นอบอุ่นหาสิ่งใดเปรียบ ทำให้ผู้คนรู้สึกใกล้ชิดสนิทสนม และผ่อนคลาย

ประหนึ่งลมฤดูวสันต์พัดปะทะใบหน้า

"ท่านขุนพลเทพสวี ท่านมาอยู่ตรงนี้ทำอะไรหรือ"

บุรุษอ่อนวัยเดินออกมาจากมุมมืด สวมอาภรณ์สีเหลือง หวีผมเป็นระเบียบ ใบหน้าหล่อเหลา ลักษณะท่าทางอบอุ่น

ไม่ว่าใครมาเห็นเหตุการณ์นี้ย่อมชัดเจนว่าระหว่างสวีชื้อจื้อกับเงินฉางเชิงมีปัญหา แต่บุรุษอ่อนวัยผู้นี้ยังคงเอย่ถามด้วยความสงบนิ่งถามอย่างเป็นธรรมชาติราวกับกำลังทักทาย เป็นเพียงการไต่ถามสารทุกข์สุกดิบเท่านั้นเอง

ลมฤดูวสันต์ยามค่ำคืนพัดเข้ามาในตำหนัก

พลั้งปรารถนาที่ดูร้ายกระหายเลือดหายไปในพริบตา

เงินฉางเชิงหลุดพ้นจากอันตราย สีหน้าค่อยๆ เปลี่ยนเป็นดีขึ้น

สวีชื้อจื้อจ้องมองบุรุษอ่อนวัยผู้นั้น ทำความเคารพ "คารวะองค์ชายเงินหลิว ข้ามาเข้าร่วมงานชุมนุมไม้เลื้อย บังเอิญพบสหายเก่า จึงสนทนากันไม่กี่ประโยค"

เงินนางเชิงตะลึงงัน ในใจครุ่นคิด นี่หรือคือองค์ชายเงินหลิวที่เล่าขาน

องค์ชายเงินหลิวเองก็จ้องมองเขาราวกับตกตะลึง "ที่แท้ก็เป็นเจ้า" สวีชื่อจี้ชมวดคิ้ว "องค์ชายรู้จักเขาหรือ"

องค์ชายเงินหลิวแยมี่ยมพลางเอ่ย "ศิษย์คนแรกของสำนักศึกษาศาสนาหลวงในรอบหลายปีมานี้ แม้ข้ามปีปรารถนาจะรู้จักก็เห็นที่จะยาก"

ตั้งแต่จักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ขึ้นครองราชย์ เชื้อพระวงศ์เงินทั้งหมดถูกเนรเทศออกนอกเมืองโดยมีคนคอยจับตาดู มีเพียงองค์ชายเงินหลิวที่ยังพำนักอยู่ที่จิงตูและได้รับการเลี้ยงดูอยู่ในพระราชวัง

องค์ชายเงินหลิวเป็นสายเลือดของเชื้อพระวงศ์เก่าเพียงคนเดียวที่อยู่ในจิงตู เป็นตัวแทนของสิ่งต่างๆ มากมาย

เช่นเดียวกับเมื่อหลายวันก่อนที่สำนักศึกษาศาสนาหลวงปรากฏออกมาท่ามกลางสายตาของทุกคน นั่นก็เป็นตัวแทนของสิ่งต่างๆ มากมาย

ที่บังเอิญก็คือสิ่งต่างๆ ที่ทั้งสองเป็นตัวแทนล้วนแต่มีความหมายที่เหมือนกัน

ตอนที่ 55

คุณลักษณะประจำตัว

จ้องมองใบหน้าที่เหลือเหลาของบุรุษอ่อนวัยที่ดูสุขุมเยือกเย็น
เงินขวางเชิงทำความเคารพอย่างสงบนิ่ง แต่จิตใจกลับมิได้สงบนิ่งดัง
ภายนอก

องค์ชายเงินหลิวมีสายเลือดของเชื้อพระวงศ์ มีพรสวรรค์ล้ำเลิศ
เติบโตอยู่ในพระราชวังตั้งแต่เยาว์วัย ฐานะสูงส่งยิ่ง จึงมิได้เข้าร่วม
การสอบใหญ่ ไม่มีโอกาสได้แสดงฝีมือ ทว่าอาจารย์สำนักเทียนเต้ากับ
ผู้มีฝีมือในพระราชวังเคยกล่าวไว้ ด้วยระดับวรยุทธ์ของเขา หาก
ต้องการเข้าไปอยู่ในทำเนียบชิงอวี่นั้นเป็นเรื่องง่ายตายอย่างยิ่ง แต่
ตอนนี้เขาอายุเกินยี่สิบปีแล้ว เพียงแค่เขาสมัครใจ ทำเนียบเตียนจิน
จะต้องมีที่สำหรับอีกฝ่ายเป็นแน่

แต่เหตุผลที่เขาได้รับความเคารพดุจเดียวกับขุนพลเทพสี่ชื่อจี้
ไม่เกี่ยวข้องกับสายเลือดและวรยุทธ์ แต่เป็นเพราะจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์
ปฏิบัติต่อเขาไม่เหมือนกับบุคคลอื่น ให้เขาพำนักอยู่ในจิงตูซึ่งเป็นเรื่องที่
จุดชนวนความสงสัยและการคาดเดานับไม่ถ้วน หรือว่าจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์

หมายจะให้องค์ชายเงินหลิวครองบัลลังก์ราชวงศ์ต้าโจวต่อจากนาง

มีผู้คนมากมายที่คิดเช่นนี้ แต่สองสามปีมานี้สกุลเทียนไห่กำหนด
อวดดีหาใดเปรียบ องค์ชายเงินหลิวถึงอย่างไรก็แซ่เงิน ท่าทีของ
จักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์ก็ไม่ชัดเจนมาตลอด ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ว่ายากาหน้า
องค์ชายเงินหลิวจะมีบทบาทในราชวงศ์ต้าโจวอย่างไร ผู้คนในจิงตู
จึงปฏิบัติต่อเขาด้วยความรู้สึกซับซ้อน เคารพแต่ก็เว้นระยะห่าง

สวีซือจี้มีฐานะเป็นขุนพลเทพของราชวงศ์ต้าโจว ได้รับความ
ไว้วางใจจากจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์ เหตุเพราะในปีนั้นได้ปราบกบฏของ
เชื้อพระวงศ์เก่าจนราบคาบ สร้างศัตรูไว้จำนวนมาก เขาจึงระแวงระวัง
องค์ชายเงินหลิว ไม่อาจเสี่ยงทำเรื่องบางอย่างที่อาจเป็นการล่วงเกิน
ฝ่ายตรงข้าม

เขารู้ว่าองค์ชายเงินหลิวได้รับมอบหมายจากจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์
ให้มาเข้าร่วมงานชุมนุมไม้เลื้อยในค่ำคืนนี้ รับผิดชอบต้อนรับคณะ
ตัวแทนจากแดนใต้ แต่กลับคิดไม่ถึงว่าจะเจออีกฝ่ายที่นี้ โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งคำพูดที่เหมือนตั้งใจเหมือนมีตั้งใจเตือนตนและท่าทีราวกับ
กำลังปกป้องเงินฉางเซิง

สวีซือจี้มั่นใจว่าการหมั่นหมายระหว่างเงินฉางเซิงกับตระกูลของตน
ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ เช่นนั้นการที่จู่ๆ องค์ชายเงินหลิวแสดงความประสงค์
ปกป้องเงินฉางเซิงก็คงจะเป็นเพราะสำนักศึกษาศาสนาหลวง นี่ทำให้
เขาคิดโยงไปถึงข่าวลือลมๆ แล้งๆ ในจิงตูระยะนี้ พลันรู้สึกเป็นกังวล

องค์ชายเงินหลิวจ้องมองสวีซือจี้ปราดหนึ่ง หลังจากนั้นมองไปยัง
เงินฉางเซิง ยิ้มน้อยๆ พลังกล่าวว่า "มีเรื่องอันใดให้ข้าช่วยหรือไม่"

น้ำเสียงมิได้รวดเร็วและมิได้เชื่องช้า ลักษณะท่าทางอบอุ่น
น่าเข้าใกล้ ทำให้ผู้คนรู้สึกเหมือนได้สัมผัสลมฤดูสวนสัตว์ที่อบอุ่นชวนให้

สบายใจ

เมื่อแรกเริ่มเงินฉางเซิงไม่เข้าใจเหตุผลที่อีกฝ่ายปกป้องตน จนกระทั่งได้ยินประโยคนั้นเขาจึงรู้สึกผ่อนคลาย ยิ่งเมื่อรวมเข้ากับ น้ำเสียงอบอุ่น เขายังรู้สึกซาบซึ้ง กล่าววว่า "ขอบพระทัยองค์ชายที่ห่วงใย"

"มีต้องขอบคุณซ้ำ ความจริงแล้วเจ้าเป็นดังปลาที่พลัดเข้ามา ในคูเมือง พวกข้าเป็นคนไร้ประโยชน์ที่เอาแต่ยืนดูทิวทัศน์อยู่ตรง กำแพงเมือง ควรจะกล่าวขอภัยเจ้าถึงจะถูก"

องค์ชายเงินหลิวจึงมองเขาพลางกล่าวอย่างสบายอารมณ์ หากน้ำเสียงกลับหนักแน่นจริงจัง

เมื่อกำแพงเมืองเกิดเปลวเพลิงแผดเผา ก็นำหายนะเคราะห์ภัย มาสู่ปลาในคูเมือง

หากไม่ใช่เพราะอำนาจเก่าใหม่ทั้งสองของราชวงศ์ต้าโจวที่ใช้ การรับศิษย์ใหม่ของสำนักศึกษาศาสนาหลวงมาก่อนก่อน ฉินฉางเซิง ที่เป็นเพียงเด็กหนุ่มธรรมดาที่ไม่มีผู้ใดรู้จักจะถูกผู้คนทั่วทั้งจิงตูจับตามอง และจะนำพาความยุ่งยากมาได้อย่างไร

องค์ชายเงินหลิวไม่ทราบเรื่องราวระหว่างขุนพลเทพตงอู้กับ ฉินฉางเซิง คิดว่าสวี่ซือจี้ก่อความยุ่งยากให้เขา เนื้อหาในคำพูดของ องค์ชายจึงเอ่ยถึงความยุ่งยาก ตัวเขาเป็นเชื้อพระวงศ์ กล่าวขอภัย ฉินฉางเซิง เดิมทีก็เป็นเรื่องที่สมควรกระทำ

องค์ชายเอ่ยขอภัยกับคนธรรมดาเช่นฉินฉางเซิง ย่อมพิสูจน์ได้ว่า อีกฝ่ายเป็นคนอ่อนโยน ไม่ถือตัว เข้ากับผู้อื่นได้ง่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่ออยู่ต่อหน้าสวี่ซือจี้ อยู่ในพระราชวัง เขากลับเอ่ยถึงความขัดแย้งของ เชื้อพระวงศ์เก่ากับจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์ ทำให้ยิ่งดูสง่างามเผยมากขึ้น

"องค์ชายเกรงใจแล้ว" เงินฉางเซิงขึ้นชอบองค์ชายท่านนี้
อย่างแท้จริง "หากมีสิ่งใดต้องการรบกวนพระองค์ ข้าน้อยจะ
กราบพูล"

"ดีมาก ข้าขึ้นชอบนิสัยเช่นนี้ของเจ้า และข้าก็ยังไม่กลัวความ
ยุ่งยากเสียด้วย"

องค์ชายเงินหลิวยิ้มแล้วตบไหล่ของเขา เดินออกไปยังตำหนัก
มีองครักษ์แฝงตัวติดตาม ก่อนจะจากไปได้มองสวีชื้อจี้แวบหนึ่ง แววดา
สบนึ่งอ่อนโยน แต่กลับเต็มไปด้วยความหมายของการกล่าวเตือน

ลำแสงจากไข่มุกวราตรีนุ่มนวล ทะลุผ่านกระดาศที่ถูบนหน้าต่าง
ใบหน้าของสวีชื้อจี้ถูกลำแสงกระทบ เดี่ยวสว่างเดี่ยวมืด

องค์ชายเงินหลิวจากไปแล้ว แต่คำพูดยังคงอยู่ภายในห้องข้าง
ตำหนัก สายลมยามค่ำคืบพันผ่านก็ไม่กระจายหายไปไหน

สวีชื้อจี้ไม่สามารถทำอันใดเงินฉางเซิงได้ สิ้นน้ำเย็นเยียบราวกับ
น้ำค้างแข็ง "เจ้าโชคดียังไง"

เงินฉางเซิงคิดใคร่ครวญก่อนเอ่ยว่า "หรืออาจเป็นเพราะคุณลักษณะ
ประจำตัวที่ไม่เลวนักของข้า"

หลังจากเอ่ยประโยคนี้ เขายิ้มออกมา

ในสายตาของคนจำนวนมาก เงินฉางเซิงดูสุขุมเยือกเย็นกว่าอายุ
เพราะแต่ไหนแต่ไรเขาแสดงออกอย่างสุขุม น้อยมากที่จะแสดง
ความยินดีหรือไม่ยินดี ไม่ได้คบค้าสมาคมกับผู้ใดใกล้ชิดสนิทสนม
มีกิริยามารยาทดีงาม แม้แต่รอยยิ้มบนใบหน้าก็ไม่ได้เกิดขึ้นบ่อย

แต่ตอนนี้เขากลับยิ้มออกมาด้วยความยินดี เพราะเขากำลังอยู่
ต่อหน้าสวีชื้อจี้

สวีชื้อจี้ก็กำลังยิ้ม คิดว่าคำพูดของเด็กคนนี้น่าสนใจและไร้เดียงสา

ยิ่งนัก ทว่ารอยยิ้มเขากลับน่าเกลียดอย่างยิ่ง

วังเว่ยยางเดิมที่มีใช้ตำหนักหลักของวังหลวงและมิใช่ที่ประทับ
ของจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์ ไม่น่าไกลจากที่นี่มีสวนกร่าง ยามค่ำคืน
ยิ่งเงียบสงัด ในพงหญ้าของสวนมีแพะสีดำขลับตัวหนึ่งเดินอย่าง
เชื่องช้าออกมา ดวงตามีแสงดวงดาวส่องสว่าง ดูลึกลับอย่างยิ่ง

สวี่ซื่อจื๋อมองไปยังความมืดยามราตรีตรงที่แห่งนั้น ขมวดคิ้วเล็กน้อย
มิได้เอ่ยสิ่งใดออกมา สะบัดแขนเสื้อสาวเท้าออกไปยังตำหนัก

เงินฉางเชิงเองก็มองเห็นแพะดำตัวนั้น

แพะดำตัวนั้นจ้องมองเขาเงิบๆ หลังจากนั้นจึงมุ่งเดินไปยัง
ทิศทางด้านนอกของตำหนัก เดินไปได้ครึ่งค่อนทางกลับชะงักฝีเท้าแล้ว
หันมามองเขาที่หนึ่ง คล้ายกับว่าอยากจะนำทางเขา

เงินฉางเชิงเข้าใจความหมายของแพะดำตัวนี้

มันต้องการให้เขาออกจากตำหนัก

ถึงแม้หมดหนทางที่คนกับแพะจะเจรจากัน แต่เขากลับรู้สึกได้
ราวๆ ว่าแพะดำตัวนี้มีเจตนาดีต่อตน ดูท่าเรื่องราวในค่ำคืนนี้จะยัง
มีสิ้นสุดลง หรืออาจกล่าวได้ว่าอันตรายแท้จริงเพิ่งจะเริ่มขึ้น

แต่เขาไม่ได้เดินตามไป เพราะเขาปรารถนาจะเข้าร่วมงานชุมนุม
ไม่เลื่อย

จนกระทั่งถึงตอนนี้เขาก็คงคิดไม่ออกว่าเมื่อคณะตัวแทนสู่ขอ
ตนเองควรจะทำอย่างไร แต่เขาก็อยากเห็นเหตุการณ์นั้นด้วยตาของ
ตนเอง

บางที่เมื่อมองเห็น อาจรู้ว่าควรทำอย่างไร

ในที่สุดแพะดำก็ค่อยๆ หายไปในความมืดยามราตรี

เงินฉางเชิงยืนอยู่ภายใต้แสงสว่างรำไรที่ลอดผ่านหน้าต่างมาจาก

ในตำนานัก คิดไปถึงพลังลมปรานที่น่าหวาดกลัวของสวี่ซื่อจี้ที่แผ่กระจาย
ออกมาก่อนหน้านี้ รู้ว่าตอนนั้นตนตกอยู่ในอันตรายยิ่งนัก

สวี่ซื่อจี้เอ่ยว่าเขาโชคดียิ่ง เป็นเพราะองค์ชายเงินหลิวได้ปรากฏตัว
ออกมากะทันหัน

เขาได้ตอบกลับไปว่าอาจเป็นเพราะคุณลักษณะประจำตัวที่
ไม่เลวนักของเขา

คุณลักษณะประจำตัวก็คือความคิดและการกระทำ ต้องไม่ให้
บกพร่อง

ผู้ที่ความคิดและการกระทำบริสุทธิ์สะอาดจะได้รับผลที่ดี
ตอบกลับมา

นี่คือหลักการที่เขาเคยศึกษาในคัมภีร์มхамมรรคสามพันม้วน

ออกจากเมืองซีหนิงมาถึงยังจิงตู เขาได้รับความกดดัน ต้อง
เสื่อมเสียเกียรติ ถูกหยั่งเชิงมากมาย แต่ในเวลาเดียวกันก็มีคนที่คอย
ช่วยเหลือเขามากมายเช่นกัน ดังเช่นหัวหน้าปกครองสำนักการศึกษา
ดังเช่นนักบวชชิน ดังเช่นองค์ชายเงินหลิว รวมไปถึงแพะดำตัวนั้นที่
หายไปในความมืด

เพราะเหตุใดคนเหล่านี้ถึงช่วยเหลือตน แม้จะตอบสวี่ซื่อจี้ไป
เช่นนั้น แต่อันที่จริงเขาชัดเจนยิ่งนักว่ามีได้เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะใดๆ
ทั้งสิ้น หลังจากมาถึงจิงตู ความอับยศอดสูกับความกดดันเหล่านั้น
เดิมเป็นสิ่งที่ตนไม่ควรต้องแบกรับ การช่วยเหลือจากบุคคลเหล่านั้น
เดิมที่ก็ไม่ควรจะมี เรื่องราวมากมายเกิดขึ้นเพียงเพราะความเข้าใจผิด

การหมั่นหมายระหว่างเขากับสวี่โหย่วหรงมีเพียงจวนขุนพลเทพ
ตงอวี่กับผู้สูงส่งในพระราชวังเท่านั้นที่ล่วงรู้ ผู้อื่นต่างไม่ล่วงรู้ เหตุผลที่
เขาเข้าสำนักศึกษาศาสนาหลวง รวมถึงก่อนหน้านี้ที่จวนขุนพลเทพตงอวี่

ได้กดดันเขา ถูกผู้คนจำนวนมากตีความไปว่ามีความหมายลึกซึ้งแฝงอยู่

สำนักศึกษาศาสนาหลวงก็เหมือนทะเลสาบที่ไม่เคยมีใครปรารถนา
มาเยี่ยมชม ดอกบัวป่าผุดขึ้นมากมายเต็มผืนน้ำ

เขาเป็นเพียงคนที่เดินหลงเข้าไปในทะเลสาบรกร้างแห่งนี้ อยาก
พายเรือลำน้อยไปยังอีกฝั่ง แต่เมื่อยกไม้พายขึ้นกลับมีฝูงนกนางนวล
กับนกกระเรียนตกใจบินกระเจิดกระเจิงขึ้นมา

ขณะที่กำลังคิดถึงเรื่องราวเหล่านี้ในความมืดยามราตรีที่ไกลออกไป
พลันมีเสียงแหลมของนกแมดก้องขึ้นมา หลังจากนั้นก็มีเสียงน้ำกระเซ็น
กระจัดกระจายไปทุกหนทุกแห่ง

ไม่รู้ว่าเป็นวิหคราตรีกำลังล่าเหยื่อ หรือว่าถูกล่าเป็นเหยื่อกันแน่
เงินฉางเชิงหมุนกายกลับ มองไปยังความมืดมิดบริเวณนั้น ในใจ
ก่อเกิดลางสังหรณ์บางอย่าง

เวลานี้พลันมีเสียงหนึ่งดังขึ้น
เสียงนี้มาจากความมืดที่อยู่ลึกเข้าไป ณ อีกฟากหนึ่ง มิใช่ดังออกมา
จากความมืดตรงที่เขากำลังมองอยู่

เสียงนี้มาจากส่วนลึกของพระราชวังหลวง แต่ไปไม่ถึงหูของผู้คน
ที่อยู่ในตำแหน่งนี้

เสียงนี้เพียงดังก้องอยู่ในหูของเขา หลังจากนั้นร่วงหล่นลงในจิตใจ
ของเขา

เสียงนี้สดใสไพเราะ ทำให้เขาประทับใจยิ่งนัก เหมือนกับรสชาติ
ของขนมพุทราเคลือบน้ำตาลที่นิยมกินกันในฤดูหนาว แต่ชวนให้ผู้ฟัง
หนาวเหน็บยิ่งกว่าฤดูหนาว

"เจ้าก็คือเงินฉางเชิงริ"

บริเวณรอบๆ เจียบส้งัด เสียงเครื่องดนตรีในวังเว่ยยางที่ทะลุผ่าน

กระดาศกรูหน้าต่างคล้ายว่าเบาลงอย่างยิ่ง เสียงของลมจากลานกว้าง
ที่พัดใบไม้ปลิวพลันเบาลงอย่างยิ่ง เสียงนั้นที่ดังอยู่แค่ในใจของเขา
ก็เบาลงอย่างยิ่งเช่นกัน แต่สามารถทำให้คนตื่นตระหนกได้ราวกับ
เป็นเสียงฟ้าร้องก็มีปาน

หากเป็นคนธรรมดา เมื่อได้ยินเสียงที่ดังขึ้นในใจของตนฉับพลัน
คงจะต้องตื่นตระหนกเป็นแน่ แต่เงินฉางเชิงกลับไม่ได้มีปฏิกิริยาใดๆ
เขาจ้องมองไปในความมืดยามราตรี ลองหาดำแหน่งของคนผู้นั้น

เขาจำที่เคยอ่านพบในคัมภีร์ได้ ได้ จึงรู้ว่ามิใช่ผู้แกร่งกล้าชั้นรวบรวม
ดวงดาวสามารถนำเสียงเข้าไปอยู่ในหูของคนธรรมดาได้อย่างง่ายดาย
"เจ้าสงบนิ่งมากกว่าที่ข้าคาดคิดไว้ หรือจะบอกว่าเจ้าโง่เขลาและ
มีนิสัยไม่ค่อยพูดดีนะ"

เสียงนั้นดังขึ้นอีกครั้ง

"อย่างน้อยข้าก็คาดหวังว่าเจ้าจะฉลาดมากกว่าที่ข้าคิดไว้"

ในพระราชวังมีหญิงสาวอยู่ผู้นี้ อายุยังไม่มากแต่กลับสามารถ
ฝึกฝนถึงขั้นรวบรวมดวงดาว นางมิได้สนใจคำพูดที่องค์ชายเงินหลิว
ทิ้งไว้ อำนาจและตำแหน่งของนางเป็นสิ่งจับต้องได้ สามารถทำให้ผู้คน
เกรงเกรงมานานแล้ว นางเป็นบุคคลผู้สูงส่งที่ก่อนหน้านี้เงินฉางเชิง
เคยนึกเอาไว้พอดี

เขาทำความเคารพอย่างสงบเสียบไปในความมืดยามราตรี "คารวะ
นายหญิงไม่"

เสียงนั้นเสียบไป ราวกับคาดไม่ถึงว่าเงินฉางเชิงจะสามารถ
คิดออกว่านางคือผู้ใดได้ในทันที หรืออาจเป็นเพราะนางไม่เคยชินกับ
คำเรียกขานนั้น

เจ้าของเสียงก็คือแม่นางโม่อวีในตำนาน สตรีที่มีอำนาจเป็น

อันดับสองของราชวงศ์ต้าโจว

"เจ้าสามารถเรียกข้าว่าแม่นางโม่อวี"

"ขอรับ นายหญิงโม"

ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใด คำคินนี้เงินฉางจึงคล้ายกับว่าดื้อรั้นเล็กน้อย
อาจเป็นเพราะเขารู้สาเหตุที่แม่นางโม่อวีแสดงตัวออกมาจะทันหัน

"เจ้าเป็นเด็กหนุ่มที่ฉลาดจริงๆ"

"กล่าวเกรงใจแล้ว"

"ระยะนี้สถานการณ์ของจิงตูปั่นป่วน เจ้ากลับปิดประตูฝึก
บำเพ็ญเพียรอยู่ในสำนักศึกษาศาสนาหลวงไม่ออกไปไหน นี่ก็คือ
สาเหตุที่ข้ากล่าวว่าเจ้าฉลาด"

"กล่าวเกรงใจแล้ว"

"ฉลาด...แต่ออกจะคล้ายกับว่าไร้ยางอายอยู่บ้าง"

"โปรดชี้แนะ"

"เจ้าคาดเดาฐานะของลั่วลั่วออก จึงหลบอยู่ด้านหลังของนาง
หรือนี้มิใช่ความไร้ยางอายหรือ"

"เป็นท่านที่จัดเตรียมให้ข้าเข้าสำนักศึกษาศาสนาหลวง ท่าน
ย่อมรู้ว่าข้าปรารถนาเพียงท่องตำราฝึกบำเพ็ญเพียร ข้าไม่ได้คิดสิ่งใด
ไปมากกว่านี้"

"แต่สุดท้ายแล้วเจ้าก็ยังคงใช้ประโยชน์จากนาง"

"นี่คือความตั้งใจของนาง"

"หากว่ามีความกล้าหาญดังบุรุษ ก็คงไม่หลอกลวงเด็กสาวที่บริสุทธิ์
ดั่งงามเช่นนี้"

"ข้าหลอกลวงนางอย่างไร"

"ถ้าหากไม่หลอกลวงนาง คนที่มีฐานะเช่นนางจะคารวะเจ้าเป็น

อาจารย์ได้อย่างไร"

เมื่อฟังคำถามนี้เงินฉางเซิงนิ่งเสียบชั่วครู่ จ้องมองไปยังความมืด
ยามราตรีที่อยู่ลึกเข้าไปในพระราชวัง จากนั้นเธอก็ออกมา

"หรืออาจเป็นเพราะคุณลักษณะประจำตัวที่ไม่เลวนักของข้า"

ตอนที่ 56

ปัญหาเรื่องความยุติธรรม

เงินฉางเชิงคิดเช่นนี้จริงๆ ด้วยเหตุนี้จึงเอ่ยออกมา หากคนที่
ไม่รู้จักเขาได้ยินคงรู้สึกว่ประโยชน์นี้คล้ายจะหยอกล้อ และยัง
แสดงให้เห็นความไร้ยางอายอีกหลายส่วน โม่อวีเองก็คิดเช่นนี้ นาง
เอ่ยเสียงทุ้มต่ำ "มาคุยกันเรื่องการหมั้นหมายเถอะ"

"นั่นเป็นเรื่องระหว่างข้ากับจวนซุนพลเทพตงอวี"

"เจ้าก็รู้ว่านี่เป็นไปไม่ได้ เรื่องนี้จะต้องได้รับการแก้ไข"

ทั้งสองกล่าวออกมาอย่างสงบนิ่งยั้งนัก ล้วนไม่ยินยอมให้มี
ข้อกังขา

น้ำเสียงของโม่อวีเยือกเย็นราวหิมะ "หากไม่เป็นเพราะมีคน
ยื่นกรณให้เจ้ามีชีวิตอยู่ เกรงว่าหนังสือสมรสในอ้อมอกเจ้าจะเป็นเพียง
แค่เศษกระดาษแผ่นหนึ่งเท่านั้น"

สำหรับผู้สูงส่งเช่นนางแล้ว หนังสือสมรสฉบับนั้นถึงแม้จะลงชื่อ
ของได้เท่าสังฆราชซึ่งพิเศษอย่างยิ่ง แต่นางสามารถทำให้หนังสือสมรส
เป็นโมฆะได้อย่างง่ายดาย วิธีที่ง่ายที่สุดก็คือสั่งหารเงินฉางเชิงเสีย

คนตายแล้ว หนังสือสมรจะจะต้องเปลี่ยนเป็นเศษกระดาษอย่างแน่นอน
เงินฉางเชิงจ้องมองลึกเข้าไปยังความมืดยามราตรี "มีผู้คน
จำนวนมากเห็นข้าเข้ามาในพระราชวัง"

"ผู้ใดจะสนใจว่าคนเช่นเจ้าจะมีชีวิตอยู่หรือไม่"

"ตอนนี้ข้าเป็นศิษย์ของสำนักศึกษาศาสนาหลวง จึงมีคน
จำนวนมากให้ความสนใจ...หลายวันมานี้คนเหล่านั้นไม่ได้ปรากฏตัว
แต่ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาไม่ได้ดำรงอยู่ พวกเขากำลังจ้องมอง
สำนักศึกษาศาสนาหลวง จ้องมองข้า และก็จ้องมองพวกท่าน"

ขณะเอ่ยประโยคนี้ เขาคิดไปถึงหัวหน้าปกครองสำนักการศึกษา
เวลาล่วงเลยมาจนถึงวันนี้ เขายังไม่เคยพูดคุยกับอีกฝ่ายแม้แต่
คำเดียว แต่เขารู้ว่าต้นตอของเรื่องสำนักศึกษาศาสนาหลวงอยู่ที่ใด

"สังหารข้าเป็นเรื่องที่ง่ายดายอย่างยิ่ง แต่ขณะเดียวกันก็เป็น
เรื่องที่ยุ่งยากอย่างยิ่ง" เขาเอ่ยต่อไป "ท่านสามารถหาวิธีให้ลั้วลั้ว
ออกห่างจากข้างกายข้าได้ แต่หมดหนทางให้สายตาที่จ้องมองมายัง
สำนักศึกษาศาสนาหลวงออกห่างไปได้"

น้ำเสียงของโม่อวีแข็งแกร่งต่าง "ข้าปรารถนาจะสังหารเจ้า
นี่มีเงี้ยวของอะไรกับสำนักศึกษาศาสนาหลวง เดิมทีในสายตาของข้า
ก็ไม่ได้มีผู้เฒ่าเหล่านั้น"

"ถูกแล้ว ท่านสังหารข้ามิได้เกี่ยวข้องกับอันใดกับสำนักศึกษา
ศาสนาหลวง ที่น่าเสียดายก็คือไม่มีผู้ใดล่วงรู้ของท่านไม่เกี่ยวข้องกับ
และก็ไม่มีผู้ใดเชื่อว่าท่านไม่เกี่ยวข้องกับ" เงินฉางเชิงกล่าวทิ้งท้ายว่า
"นอกเสียจากท่านนำเรื่องการนั้นหมายระหว่างข้ากับสวี่ไหย่หวง
ประกาศให้ทั่วหล้ารับรู้ ผู้คนทั่วหล้าอาจจะสนับสนุนให้ท่านสังหารข้าเสีย
แต่ปัญหาอยู่ที่จะมีความยุ่งยากใหม่เกิดขึ้นอีก ดังนั้นข้าอยากรู้ยิ่งนัก

ท่านจะสามารถทำสิ่งใดได้อีกเล่า"

หลังจากเขามาถึงจึงดู โดยเฉพาะหลังจากเข้าสำนักศึกษา ศาสนาหลวง ภายนอกเหมือนกับว่าเขาไม่สนใจในทุกสรรพสิ่ง ภายใน สำนักศึกษาศาสนาหลวงมีเพียงแค่เสียงลมเสียงฝน เสียงท่งตำรา วันเวลาผ่านพ้นไปอย่างสงบสุข หากในความเป็นจริงเขาอยู่ท่ามกลาง ลมฝนของสำนักศึกษาศาสนาหลวง ย่อมสิ้นไหวไปตามสายลมสายฝน

สองสามวันมานี้เขาท่องตำราฝึกฝนบำเพ็ญเพียรอย่างหนักอยู่ที่ สำนักศึกษาศาสนาหลวง เหมือนกับที่โม่อวีเคยก่อนหน้านี้ เขา หยิบยืมภูมิหลังของลั่วลั่ว ทำให้คนที่ป็นภัยกับตนสิ้นสะเทือน ถึงแม้ ลั่วลั่วจะเป็นฝ่ายกระทำด้วยตัวนางเอง แต่เขาก็แสดงออกว่าเห็นด้วย ในขณะที่เดียวกันเขายังหยิบยืมประวัติศาสตร์กับชื่อเสียงที่พินขึ้น มา ของสำนักศึกษาศาสนาหลวง ชี้ไปยังกลุ่มคนที่ไม่รู้เรื่องราวของ การหมั้นหมาย ทำให้จวนขุนพลเทพตงอวีไม่กล้าลงมือ เช่นนี้ถึงจะ สามารถรับรองความปลอดภัยของตน

เด็กหนุ่มธรรมดาจากสถานที่อันไกลโพ้นเผชิญหน้ากับตระกูล ที่มีอำนาจในจึงดู ไปจนถึงผู้ยิ่งใหญ่ในพระราชวัง เขาได้ตอบได้ ในสิ่งที่เขาจะสามารถคิดได้ออกไปแล้ว ขอบคุณสถานะศิษย์ใหม่ของ สำนักศึกษาศาสนาหลวง ขอบคุณสิ่งที่เรียกว่าคุณลักษณะประจำตัว ทำให้เขาเย็นหยัดมาได้จนถึงคำคืบนี้

"เป็นคนต่ำทรามที่มีแผนการลึกซึ้งยิ่งนัก" น้ำเสียงของโม่อวี มิได้ปิดบังการเหยียดหยามเยาะเย้ย "น่าเสียดาย กบในบ่อไม่เคย พบเห็นมหาสมุทรกว้างใหญ่ จะเข้าใจได้อย่างไรอะไรคือความยิ่งใหญ่ ไม่เคยได้เข้าใจลี้ดดวงดาว จะเข้าใจได้อย่างไรอะไรคือความกว้างใหญ่ ไพศาล แท้จริงแล้วเจ้าเป็นเพียงแมลงฤดูร้อนที่ไม่เข้าใจว่าหิมะคือ

สิ่งใดเท่านั้นเอง"

เงินฉางเซิงพลันก่อเกิดความไม่สงบอย่างรุนแรง มือขวาจับกระดุม
พันหลี่ในแขนเสื้อแนบแน่น มือซ้ายกุมด้ามกระบี่สั้นไว้

ทว่าสายไปเสียแล้ว

เขารู้สึกว่าจิตใจล่องลอย ภาพเบื้องหน้าแปรเปลี่ยนเป็นเลือนราง
พระราชวังภายใต้ความมืดมิดยามราตรีเดิมที่ก็ได้ชัดเจนแต่
อย่างใด ทว่าความเลือนรางของสายตายามนี้ชัดเจนว่าแปลกประหลาด
พลั้งปรานทียากจะอธิบายได้แม้เข้ามาในสมองของเขา ทันใดนั้น
เขาล้วนรู้สึกร่วงนอน

เวลาต่อมา จิตใจของเขาก็สั่นสะท้าน พื้นดินขึ้น

ทิวทัศน์แปรเปลี่ยนเป็นไม่เหมือนเดิม เขาพบว่าตนเองมาอยู่
ในสวนรกร้าง ด้านหน้ามองเห็นสระน้ำเย็นอยู่ภายใต้แสงดวงดาว
ที่กำลังแผ่กลิ่นอายความสยดสยอง ด้านข้างสระน้ำมีต้นเหมยที่
แผ่กิ่งก้านออกมาจำนวนหนึ่ง ดอกเหมยยังไม่เบ่งบาน แม้แต่ดอกตูม
ก็ไม่มี มองแล้วสงบเงียบน่ายำเกรงอย่างยิ่ง

เขาตกตะลึงไม่เอ่ยสิ่งใด ชัดเจนว่าก่อนหน้านี้ยังอยู่ที่ห้องข้าง
ตำหนักของวังเว่ยยาง เพราะเหตุใดเพียงชั่วครู่จึงมาถึงที่แห่งนี้

ฝ่ายตรงข้ามใช้วิธีการอะไรถึงปรากฏเหตุการณ์ที่แปลกประหลาด
เช่นนี้

สวนรกร้างเงียบสงัดไร้ผู้คน มีเสียงเครื่องดนตรีแว่วดังมาจาก
ที่ไกล

เขาหันกายมองไปยังทิศทางนั้น เห็นเพียงตำหนักที่อยู่ไกลออกไป
หลายร้อยจั้งแห่งนั้นยังคงสว่างจ้าเรืองรอง แม้จะมองไม่เห็นสภาพภายใน
แต่รับรู้ได้ที่กำลังคึกคักเป็นพิเศษ

คณะตัวแทนจากแดนใต้คงจะมาถึงแล้ว

เด็กหนุ่มยืนอยู่ในสวนรกร้าง จ้องมองแสงไฟในตำหนัก ภาพเงา
ของเขาราวกับว่าโดดเดี่ยวเหลือเกิน

เสียงของโม่อวีดังขึ้นมาอีกครั้ง ทว่าครั้งนี้ไม่ได้ดังอยู่ในใจของเขา
แต่ดังอยู่ตรงมุมของสวนรกร้างจากที่ใดที่หนึ่งในความมืดยามราตรี
"คำคือนี่เจ้าสามารถเป็นได้เพียงผู้เฝ้ามอง นี่จะทำให้เรื่องทั้งหมด
ง่ายดายยิ่งนัก"

"เช่นนี้ไม่ยุติธรรม"

"ช่างเป็นคำพูดไร้เดียงสายิ่งนัก ไม่ควรออกมาจากปากของคนที่
หน้าเนื่อใจเสียเช่นเจ้า"

ไม่รู้ว่เพราะเหตุใด เสียงของนางรากับว่าไร้เรี่ยวแรง

เงินฉางเชิงเอ่ยกลับไป "ช่างเป็นคำพูดไร้เดียงสายิ่งนัก ไม่ควร
ออกมาจากปากของนายหญิงโมในตำนาน"

โม่อวีคิดว่าการที่เขาให้ความสนใจกับเรื่องราวทั้งหมดว่ายุติธรรม
หรือไม่ช่างเป็นเรื่องที่ไร้เดียงสา

ขณะที่เขาคิดว่าวิธีการคิดของโม่อวีต่างหากถึงจะเป็นการกระทำ
ที่ไร้เดียงสาอย่างแท้จริง

เดิมทีนี้ไม่ใช่หัวข้อสนทนาที่ไม่สอดคล้องสัมพันธ์กัน แต่เป็น
การมองโลกที่แตกต่างกัน

น้ำเสียงของโม่อวีเอื่อยเยอนอย่างยั้ง "ความยุติธรรมแต่ไหนแต่ไรมา
หาได้เป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดไม่"

เงินฉางเชิงนั่งเสียบชั่วคราวก่อนกล่าวว่า "เมื่อครั้งราชบัณฑิต
เจาหมิงหนวจนเสียชีวิตอยู่ในคุก เขาคงจะไม่คิดเช่นนั้น"

โม่อวีเห็นราชบัณฑิตเจาหมิง (สว่างกระจ่างแจ้ง) เป็นปรมาจารย์

ศาสตราจารย์แห่งยุคของราชสำนักต้าโจว เขาได้ล่วงเกินผู้สูงส่งในพระราชวังสมัยจักรพรรดิองค์ก่อน ถูกส่งตัวเข้าคุก ค่าไถ่คนหาเงินของฤดูหนาวถูกขุนนางโหดเหี้ยมลากออกมาจากห้องคุมขัง สาดน้ำจนแข็งตาย บุรุษทั้งหมดของสกุลโม่วล้วนถูกสังหาร มีหลานสาวเพียงคนเดียวโชคดีมีชีวิตรอดอย่างมีค่าคิด

โม่ววี้ก็คือหลานสาวคนนั้น

ในความมืดมิดพลันมีเสียงที่โกรธแค้นและเยือกเย็นดังขึ้น "บังอาจ เจ้าคนไม่มีหัวนอนปลายเท้า!"

เงินฉางเซิงเอ่ยว่า "ผู้อยู่ใต้ฟ้ากล่าวถึงเรื่องใต้ฟ้า แล้วจะบังอาจได้อย่างไร"

เมื่อฟังประโยคนี้ โม่ววี้นิ่งเงียบเป็นเวลานานก่อนเอ่ย "ใช่แล้ว ที่จริงแล้วนี่ไม่ยุติธรรม แต่หากเปรียบกับพระราชวังแห่งนี้...เจ้าก็เล็กเหลือเกิน เผ่ามนุษย์หากต้องการตัดทอนเผ่าปีศาจ พวกเราต้องการความสามัคคีและต้องการพลัง เพราะเหตุนี้ไม่ว่าจะเป็นราชวงศ์ต้าโจวหรือคนแดนใต้ล้วนแต่ทุ่มเททั้งหมดเพื่อการนี้ ดังนั้นจึงมีงานชุมนุมไม้เลื้อย จึงมีการสอบใหญ่ จึงมี...การแต่งงานของนางกับชีวซานจวิน"

เสียงของโม่ววี้ค่อยๆ สงบนิ่ง "แน่นอนว่าเรื่องเหล่านี้แท้จริงแล้วไม่สำคัญ สิ่งสำคัญก็คือจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์ขึ้นขอบสวียหิวหงให้มีความสำคัญกับสวียหิวหง คิดว่าบนโลกใบนี้มีเพียงชีวซานจวินที่มีคุณสมบัติคู่ควรกับนาง เช่นนั้นนางจึงสามารถแต่งงานได้เพียงกับเขา"

เงินฉางเซิงไม่เห็นด้วยกับการกล่าวเช่นนี้ เขาต้องการออกจากสวนรกร้างแห่งนี้เพื่อที่จะไปวังเว่ยยาง เขารู้ว่าตนปรารถนาจะจากไปต่อหน้าบุคคลในตำนานอย่างโม่ววี้เป็นเรื่องที่ไม่สามารถเป็นไปได้ที่แห่งนี้รกร้างอ้างว้าง ต่อให้ไม่มีกำแพงล้อมรอบ แต่อยากจะทำอะไร

เป็นเรื่องที่ยากยิ่ง เขาจึงโยนกระดุมที่กำลังกำอยู่ในมือลงบนพื้นอย่างไม่ลังเล
 กระดุมเม็ดนี้ทำมาจากนอแรด เป็นของวิเศษที่ล้ำค่าอย่างยิ่ง
 กระดุมพันหลี่
 ตอนที่ลั่วลั่วมอบกระดุมพันหลี่ให้กับเขาก็ได้สอนวิธีการใช้ให้ด้วย
 มีควันบางเบาลอยฟุ้งขึ้นในสวนรกร้าง ร่างกายของเงินฉางเชิง
 หายไปอย่างไร้ร่องรอย

แต่ในเวลาต่อมาร่างของเขาก็กลับมาที่เดิม
 สระน้ำเย็นยังคงเหมือนเดิม ต้นเหมยมิได้สิ้นไหว
 ใบหน้าของเขาแปรเปลี่ยนเป็นขาวซีด ริมฝีปากมีโลหิตไหลออกมา
 รอบสวนรกร้างมีม่านกำบังที่แข็งแกร่ง ถึงขนาดที่ว่าแข็งแกร่งกว่า
 ตาข่ายควันของผู้แกร่งกล้าเผ่าปีศาจที่สำนักศึกษาศาสนาหลวงใน
 คำคืบนั้น

พระราชวังต้าโจวแท้จริงแล้วมิได้ปกติ
 สถานที่ที่ไม่อวีปรารถนาให้เขาอยู่แท้จริงแล้วไม่ใช่สถานที่ธรรมดา
 แม้มองดูแล้วคล้ายเป็นเพียงสวนรกร้าง ทว่าไม่อาจหาทาง
 ออกไปได้

"เจ้าทำอะไรได้บ้างล้วนแต่อยู่ในการคำนวณของข้า ดังนั้น
 ยอมแพ้เสียเถอะ" น้ำเสียงของโมอวีสงบนิ่งจนทำให้ใจหาย

เงินฉางเชิงเงยหน้าขึ้น ใช้แขนเสื้อเช็ดโลหิตบนริมฝีปาก เขา
 มองเลยกำแพงเก่าออกไปยังเมืองจิงตู จ้องมองไปยังสถานที่ที่ตน
 ใช้ชีวิตอยู่มานานหลายเดือนแต่ยังคงไม่คุ้นเคย เมืองจิงตูที่ยากจะใกล้ชิด
 ไม่สามารถมองเห็นผู้คนที่ใช้ชีวิตอยู่ที่นี่ได้ทั้งหมด

"ที่จริงแล้วข้ามาเพื่อถอนการหมั้นหมายจริงๆ" น้ำเสียงของเขา
 ไร้เรี่ยวแรง แต่กลับสงบนิ่งดังเวลาปกติ "นางเป็นของพวกเขาทุกคน

รวมถึงจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์ที่ชื่นชอบนาง ให้ความสำคัญกับหงส์ตัวนี้
เดิมทีข้ามิเคยคิดต้องการจะแต่งงานกับนาง ข้า...ปรารถนาที่จะมา
ถอนการหมั้นหมายจริงๆ ทว่าไม่เคยมีผู้ใดเชื่อ"

ความมึนตึ๋มยามราตรีเียบเหงาวังเวง สวรรค์ร้างยังคงเย็นยะเยือก
เหมือนกับความรู้สึกตอนนี้อย่างยิ่ง

เขามาจึงตู่เพื่อถอนการหมั้นหมาย อยู่ที่จวนขุนพลเทพตงอวี่
เขาได้เฝ้าถึงสองครั้ง วันนี้อยู่ที่สวรรคร้างในพระราชวัง เขาก็ได้พูดไป
สองครั้ง

ใช่แล้ว เพราะเหตุใดตั้งแต่ต้นจนจบถึงไม่มีผู้ใดเชื่อเล่า

เพราะนางคือหงส์ฟ้ากลับชาติมาเกิดที่สูงส่งกว่าทุกคน ส่วนตน
เป็นเพียงเด็กหนุ่มธรรมดาที่ไร้วรยุทธ์

"ข้าชัดเจนมากกว่าผู้คนบนโลกใบนี้ว่าสิ่งสำคัญของการมีชีวิต
คืออะไร เรื่องนั้นสำคัญอย่างยิ่งต่อข้า สำคัญยิ่งกว่าการหมั้นหมาย
สำคัญมากกว่าความอัปยศอดสูและอุปสรรคหลังจากข้ามาถึงจึงตู่
รวมกันเสียอีก ดังนั้นข้ามิได้สนใจ" เขาชักสายตากลับมาจากที่ไกล
จ้องมองความมึนตึ๋มของสระน้ำเย็นตรงหน้า "แต่พวกเจ้าทำสิ่งไร้ค่า
มากมาย ไม่หยุดที่จะเตือนสติข้าว่าข้ามีหน้าที่ภรรยา แต่นางจะต้อง
แต่งงานกับคนอื่น จนกระทั่งเมื่อครู่ก่อนหน้านี้นักเจ้าก็ยังคง
เตือนสติข้า...

ได้ ข้ายอมรับว่าตนสนใจแล้ว

เหมือนกับที่ข้าเคยกล่าวกับสวี่ฮุ่ยฮินที่จวนขุนพลเทพ

ครั้งนี้ข้าเปลี่ยนความตั้งใจจริงๆ แล้ว

ข้าจะไม่แต่งงานกับสวี่ไหย่หวง เพราะข้าไม่ชอบนางกับพวกท่าน
แต่ข้าจะไม่ยกเลิกการหมั้นหมาย เพราะข้าไม่ชอบนางกับพวกท่าน

เช่นนี้ยุติธรรมอย่างยิ่ง
เช่นนี้แล้ว ขอเพียงข้าไม่ยินยอม นางก็จะไม่สามารถแต่งงานกับ
ชีวขานจวิน หรือว่ากับผู้ใด
ข้ารู้ว่าเช่นนี้ไม่ยุติธรรมกับนาง
แต่ยุติธรรมต่อข้ายิ่งนัก"
สวนกรร้างเจียบสงัดไร้เสียง
สระน้ำเย็นเหน็บหนาวถึงกระดูก
เมื่อวันหนึ่งเจียบเป็นเวลานาน ทันใดนั้นนางคิดว่าตนคล้ายกับ
ทำเรื่องผิดพลาดอะไรไป
เมื่อแรกเริ่ม ที่จวนขุนพลเทพตงอวี่ สวีฮูหยินก็เคยมีความรู้สึก
เช่นนี้
แต่เวลาต่อมานางก็ยิ้มออก แก่น้ำให้กับตนเอง เกิดเป็นคำพูด
ที่เยาะหยันต่อเด็กหนุ่ม
"เช่นนั้นเจ้าจะต้องให้คนทั่วทั้งผืนพิภพล่วงรู้เรื่องการหมั้นหมาย
ระหว่างเจ้ากับนาง
คำคืนนี้ที่จริงแล้วเป็นโอกาสที่เหมาะสมที่สุด
แต่ก่อนหน้านั้นเจ้าสามารถออกไปจากที่นี่ได้หรือ"



ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<http://bit.ly/3qd7LDS>